

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

JEDNO TEMNÉ
TAJEMSTVÍ.

JEDEN AKT POMSTY.

NEZVĚSTNÁ

Psychotriller od autorky bestselleru *Spi sladce*

Rachel Abbottová

NEZVĚSTNÁ

Mladá fronta

Věnováno Alovi
S dvacetiletým zpožděním –
ale možná pořád lepší než velryba zabiják?

Přeložil Milan Lžička

STRANGER CHILD © Black Dot Publishing Limited, 2015

Translation © Milan Lžička, 2015

PROLOG

Ještě deset minut a už bude doma.

Caroline Josephová se až zachvěla úlevou, že bude mít dlouhou cestu co nevidět za sebou. V noci řídila nerada, necítila se úplně jistá v kramflecích. Každý pár protijedoucích reflektorů, osvěčující bělavou září interiér vozu, jako by ji k sobě přitahoval; ona pouze svírala v rukou volant a snažila se jet rovně.

Už jen chvíličku. Těšila se, jak Natashu hezky vykoupe, udělá jí kakao a uloží ji do postýlky. Zbytek večera pak bude moct věnovat Davidovi. Něco ho žralo, a tak Caroline napadlo, že kdyby si se skleničkou vína sedli ke krbu, až Natasha usne, třeba z něj vymámí, o co běží. Nejspíš to mělo souvislost s prací.

Podívala se na milovanou dcerku do zpětného zrcátka. Tashe bylo šest — respektive šest a tři čtvrtě, jak se s oblibou chlubila –, díky útlé postavě však vypadala mladší. Na ramena jí spadaly měkké vlny světleplavých vlasů a jemné rysy jí v pravidelných intervalech zalévala žlutavá záře pouličních lamp, které se kolem míhaly. Oči měla zavřené a Caroline se usmívala, jak pokojně dcerka působí.

Jako vždy byla i dnes Tasha hotový andílek, spokojeně si hrála s mladšími sestřenkami, zatímco dospělí obskakovali Carolinina otce a dělali, co mu na očích viděli. Vydal totiž zase jeden ze svých výnosů – tentokrát nařídil, že Caroline a její sourozenci musejí i s rodinami přijet na předvánoční večeři. A všichni jako obvykle poslechli. Tedy všichni až na Davida.

Odbočka k okreskám vedoucím k jejich domu se rychle blížila a Caroline naposledy pohlédla na Natashu. Věděla totiž, že jakmile sjedou z hlavní a vzdálí se od rozzářených výkladů i jantarového svitu pouličních lamp, pohltní zadní část vozu temný stín. Dcerka skoro celou cestu prospala, začínala se však vrtět.

„V pohodě, Tasho?“ zeptala se Caroline. Malá jen cosi zamručela, ještě se neprobrala natolik, aby odpověděla, a klouby prstů si mnula oči. Caroline se usmála. Mírně přibrzdila, podřadila a odbočila. Teď už jen stačilo zdolat posledních pár kilometrů cesty po úzkých silničkách

lemovaných živými ploty a ponořených do tmy a pak si bude moci oddechnout. Pocítila vůči Davidovi záchvěv podráždění. Dobře věděl, jak nerada řídí v noci, mohl se přemoci – kvůli Natashe, když už ne kvůli ní. Oběma se dnes po něm stýskalo.

Vtom Caroline zahlédla vlevo jakýsi pohyb a s bušícím srdcem za ním otočila hlavu. Nízko nad živým plotem proletěla sova, které v prudké záři světlometů auta zasvítila proti černému nebi bílá náprsenka. Caroline vydechla.

Po měsíci nebylo ani vidu a černý asfalt úzké silničky, která vedla až k jejich domu, se třpytil námrazou. Kolem dokola panovalo hrobové ticho a klid, jako by se svět zastavil, a protože sova už kamsi odletěla, byla Caroline tím jediným, co se dosud hýbalo. Bylo jí jasné, že kdyby stáhla okénko, neuslyší nic než tlumený hukot motoru. Před ní ani za ní nebylo nikde žádné světélko a na okamžik se zdálo, že podlehne svému přirozenému strachu ze tmy.

Naklonila se dopředu a tiše pustila rádio, veselí předvídatelných svátečních písní ji uklidňovalo. Zanedlouho se jí z jejich zvuku udělá zle, ale v danou chvíli jí byla jejich rozjařená všednost příjemná.

Usmála se na telefon, který na sedadle vedle ní začal vyzvánět. Byla si jistá, že je to David, že chce vědět, kdy se vrátí, a tak se na displej skoro nepodívala, v poslední chvíli si ovšem všimla, že volá skryté číslo. Ťukla do displeje a hovor odmítla. Dotyčný může počkat, než Caroline dorazí domů. Jednou rukou vybrala prudkou zatáčku, jelikož tou druhou odkládala telefon na sedadlo, a auto dostalo na namrzlé vozovce lehký smyk. Strachy v ní mírně hrklo. Vůz se naštěstí srovnal, a tak si znovu oddechla.

Několik dalších zatáček projela Caroline opatrně, napětí v ramenou však polevilo, když dospěla ke krátkému úseku rovné silnice, kde vysoký živý plot vroubil po obou stranách hluboké příkopy. Caroline se naklonila blíž k čelnímu sklu a mžourala do noci. Světlometry náhle ozářily jakýsi temnější stín – cosi na vozovce přímo před ní. Mírně přibrzdila a podržela, pro jistotu zvolnila.

Zpomalila až na dvojku, a jak se k překážce blížila, s hrůzou si uvědomila, že jde o auto stojící napříč přes cestu a předními koly zaborené do příkopu po pravé straně. Zdálo se jí, že uvnitř zahlédla jakýsi stín, jako by kdosi ležel zhroucený na volantu.

Pomaloučku se sunula blíž a s tlukoucím srdcem stáhla stiskem tlačítka okénko. Vypadalo to, že je někdo v nouzi.

Vtom jí znovu zazvonil telefon.

Nejprve si řekla, že ho nechá drnčet, jenže pokud došlo k autonehodě, možná bude třeba přivolat pomoc. Zvedla mobil ze sedadla a přitom si uvědomila, že se jí třese ruka.

„Haló?“

„Caroline, už jste doma?“

Hlas jí byl matně povědomý, přesně si ho však zařadit nedokázala. Oči nespouštěla z překážky před sebou. Zastavila a odepnula si pás.

„Ještě ne. Proč? Kdo volá?“

„Poslouchejte mě. V žádném případě *nesmíte* s autem zastavit. Ať se děje, co se děje, za žádnou cenu nezastavujte.“ Muž hovořil tiše a rychle. „Jeďte domů. Jeďte rovnou domů. Posloucháte mě?“

Panika v hlasu z telefonu odrážela Carolinino sílící zděšení. Byla na vážkách.

„Ale tady stojí přes silnici auto a někdo je zřejmě vevnitř. Možná je tomu člověku zle, anebo měl nehodu. Proč nesmím zastavit? Co se děje?“

„Prostě udělejte, co vám říkám, Caroline. Hlavně *nevystupujte*. Okamžitě na to šlápněte, to auto objeďte a už kvůli nikomu ani ničemu nezastavujte. Prostě to *udělejte*.“

Hlas zněl napjatě, naléhavě. Caroline cítila, jak se jí v hrdle vzdouvá děs. *Co to má být?* Podívala se do zpětného zrcátka a rozhodla se. Mobil mrskla na sedadlo spolujezdce a oběma rukama sevřela volant. Nehybné vozidlo bylo dlouhé a nízké, zabíralo skoro celou šířku vozovky a zadní kola mělo mírně zvednutá do vzduchu, protože kapotou bylo nachýlené do příkopu. Kolem kufru auta už nezbyvalo na projetí moc místa, ale zvládnout se to dalo. Musela to zvládnout.

Sešlápla plyn až k podlaze. Pneumatiky se na namrzlé silnici protočily, ale pak zabraly a Caroline stočila vůz doleva. Kola u krajnice najela na zvýšený násep pod živým plotem a auto se nebezpečně naklonilo. Strhla volant zpět doprava, vůz se žuchnutím dopadl na vozovku a natočil se do protisměru. Caroline zakroutila volantem znovu doleva, aby směr srovnala, a za řevu motoru přidala plyn.

Najednou ucítila, jak jde do smyku. Divoce točila volantem nejprve na jednu, pak na druhou stranu, ale ať dělala, co dělala, vůz ji neposlouchal. Náledí a k tomu přílišná rychlost. Vzpomněla si, že se má volant strhnout na tu stranu, kam smyk auto unáší, to se jí

však nezdálo.

Hlavou jí blesklo jméno. Náhle jí došlo, kdo jí volal. *Ale proč zrovna on?* Vykřikla jeho jméno, věděla ovšem, že v tu chvíli už ani on nic nemůže. Oči jí přitahovalo zrcátko, zšeřelý zadek vozu, z něhož na ni svítila jen bělma Natashiných vytřeštěných, zděšených očí.

Dupla na brzdu, ale nic se nestalo. Auto klouzalo bokem k náspu, do kterého znova narazilo, v nepřírozeném úhlu se zvedlo do výšky a několikrát se převrátilo, prorazilo živý plot a zastavilo se ve škarpe. Carolinino polámané tělo zůstalo ležet napůl uvnitř, napůl vypadlé z otevřeného okénka.

*

Policista projížděl po úzkých silničkách a vychutnával si vzácnou chvíli předvánočního klidu. Jakýsi anonym telefonicky ohlásil, že někde poblíž vyjelo z vozovky auto, podle dispečinku však nedokázal volající uvést žádné podrobnosti. Policista doufal, že nepůjde o nic vážného, že snad jenom nějaký blb odstavil vůz, když mu došla štáva nebo měl poruchu. Tahanic s opilci měl už za celé svátky až po krk a takové opuštěné vozítko by ho na nějakou dobu mohlo zaměstnat – možná až do konce šichty.

Pomalu se ho ale zmocňoval pocit, že byl jeho optimismus neopodstatněný. Přesvědčila ho o tom světla. Nikdo přece neodstaví auto s rozsvícenými reflektory, přesto před sebou spatřil nehybnou bílou zář, která jasně osvětlovala holé stromy u silnice. Když dojel blíž, oslňující svit dvojice světlometů ho oslepil. Hřbetem ruky si mírně zastínil oči a blížil se velmi opatrně pro případ, že na vozovce leží tělo, které přehlédl. Zastavil zhruba dvacet metrů od vozu a vypnul motor.

Okamžitě pochopil, že je zle. Auto leželo vzhůru nohama a předkem spočívalo na náspu po jedné straně silničky. Nejvíc ho však děsil ten zvuk. Ticho okolní krajiny prořezávalo jemné předení drahého motoru, které tvořilo decentní podbarvení nezaměnitelným tónům *Bílých Vánoc* Binga Crosbyho. Libá hudba se do mrazivého nočního vzduchu linula otevřeným okénkem, ze kterého trčela hlava ženy v úhlu tak nepřírozeném, že policista ani nemusel k autu blíž, aby poznal, že je mrtvá.

Pomalíčku postupoval k převrácenému vozu, aby vypnul motor a s ním i muziku. Opět mohl dýchat. Šlo pouze o dopravní nehodu

jediného vozidla, byť tragickou. Sáhl po vysílačce.

Zatímco sám čekal, až přijedou záchranáři, i když věděl, že můžou jediné potvrdit to, co už zjistil, zorganizoval uzavírku silnice, povolal tým specialistů kvůli prošetření nehody a požádal o prověření auta v policejní databázi majitelů vozidel. Z kufru svého vozu si vzal silnou baterku a svítil s ní kolem silnice, do příkopů, podél náspu, aby zjistil, zda třeba někdo z vraku nevylezl a neleží tam zraněný nebo zda nenajde na vozovce něco, co způsobilo, že auto dostalo smyk. Nic však neobjevil. Silnice zela prázdnotou.

Oddechl si, když ticho konečně prořal zvuk sílících houkaček. Pár minut nato přijela sanitka a ozářila světlomety osamělého cyklistu, který se k místu vážavě blížil.

Muž seskočil z kola a zůstal stát opodál. Policista se k němu vydal.

„Promiňte, pane – dál nemůžete.“

„Dobře, jenom jsem měl namířeno domů.“

„Rozumím, ale po tomhle úseku silnice vás teď bohužel pustit nemůžu. Jistě to chápete.“

„Je někdo zraněný? Tohle vypadá na auto Caroline Josephové. Mám pravdu?“ vyzvídal cyklista.

„To vám v tuhle chvíli nemůžu potvrdit, pane.“

Muž se za policistou naklonil, aby na vůz lépe viděl.

„To tam leží ona? Kristepane. Není mrtvá, že ne?“ Pohlédl na policistu, čelist spadlou zděšením. „Chudák David. To je její muž. Bude zdrcený.“

Policista se k tomu nevyjadřoval. Nezbyvalo mu než držet muže od neštěstí co možná nejdál, dokud nedorazí posily, i z této vzdálenosti ale byla ženina hlava velmi dobře vidět.

„Nevezla s sebou Natashu, že ne?“ zeptal se cyklista rozechvělým hlasem. „Svou dcerku? Moc roztomilou holčičku.“

Policista s úlevou zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Dětská sedačka vzadu je, ale naštěstí prázdná. Nikdo jiný v autě nebyl.“

PÁTRÁNÍ PO ZMIZELÉ DÍVCE BUDE OMEZENO

Policejní mluvčí potvrdila, že k dnešnímu dni bude omezeno pátrání po zmizelé Natashe Josephové.

Šéfspektorka kriminálního oddělení hrabství Velký Manchester Philippa Stanleyová vydala následující prohlášení:

„Týmy profesionálů i dobrovolníků prohledávají okolí místa nehody už přes dva týdny. Domníváme se, že byl prohledán každý centimetr přilehlého prostranství. Kromě pozemních oddílů, které propátraly každé místo, kam se mohlo odplazit malé dítě hledající teplo, jsme nasadili do akce také cvičené psy a vrtulníky s infračervenými detektory. Bohužel musím konstatovat, že jsme nic nenašli.“

Natasha Josephová – mezi přibuznými zvaná Tasha – se ztratila poté, co auto její matky při návratu z rodinné oslavy havarovalo na Littlebarn Lane. Za volantem seděla Caroline Josephová, jiná vozidla v neštěstí nefigurovala. Když na místo nehody dorazila policie, po zmizelé Natashe nebylo nikde ani stopy. Paní Josephová byla na místě mrtvá.

Policie teď sleduje další linie vyšetřování. Zejména nadále prosí svědky z řad veřejnosti, kteří se pohybovali v blízkosti nehody, aby se přihlásili.

„Ať už si lidé myslí, že něco vědí, nebo ne, překvapivě i ty nejbanálnější informace – třeba když člověk zahlédne

určité auto nebo podezřele se chovajícího člověka – mohou výrazně pomoci, především ve spojení s dalšími údaji, které jsme nashromáždili. V odůvodněných případech máme přístup do systému automatického rozpoznávání registračních značek a rovněž máme k dispozici záběry průmyslových kamer z čerpacích stanic a dalších míst v nedalekém městě. Přesto bychom rádi vyzvali ty, kteří se inkriminované noci pohybovali v okolí nehody, aby se přihlásili. Naši školení pracovníci vám pomohou poskládat všechny útržky onoho večera a my nadále doufáme, že se nám podaří získat klíčovou informaci, kterou potřebujeme.“

Policie potvrdila, že fyzické ohledávání místa neštěstí bude sice omezeno, ale tým detektivů, který na případu pracuje, bude pokračovat s maximálním nasazením.

David Joseph, manžel zesnulé Caroline, otec zmizelé Natashi a zároveň úspěšný manchesterský podnikatel, vystoupil minulý týden v televizi s úpěnlivou prosbou.

„Někdo určitě ví, kde moje holčička je. Přišla o mámu, chudinka Tasha musí být zdrčená, zmatená a nesmírně vydešená. Prosím, pomozte mi ji najít. Potřebuju svou dcerušku. Přišel jsem o všechno.“

Máte-li k případu jakékoliv informace, volejte prosím 0800 6125736 nebo 0161 7913785.

Po šesti letech

Vrchní inspektor Tom Douglas kráčel chodbou do své kanceláře a bezděky si pobrukoval. První den v práci po dovolené měl odjakživa rád, podobně jako se ještě coby dítě po dlouhých letních prázdninách s oblibou vracíval do školy. Mohl za to ten pocit očekávání, vědomí, že den přinese výzvy, kterým chtěl odhodlaně čelit. Těšil se z přátelského ducha kolektivu – kolegové nebyli přímo kamarádi, ale loajální spojenci, kteří mu kryli záda. Neměl zrovna nejlehčí práci na světě, málokdy se však nudil a to mělo své výhody.

Otevřel dveře do kanceláře a levou nohou se natáhl po zarážce, aby je zabezpečil. Zašmátral ovšem do prázdna. Podíval se na zem, jenže po vypaseném čuníkovi, který se staral o to, aby zůstávaly dveře dokořán, nebylo nikde ani vidu. Pověsil si sako na věšák, přidřep si a hledal zarážku pod stolem.

Vtom se ozvalo krátké zaklepaní na dveře, a tak hlesl: „Dále.“

Dveře se otevřely, náčež zaslechl hlas, který dobře znal a který se snažil potlačit lehký smích.

„Všechno v pohodě tam dole?“

„Jo, jenom mi někdo šlohnul prasátko.“

Tom vstal a z kolen společenských kalhot si ometl prach nevytřoušené podlahy. „Popravdě by si člověk tak nějak myslel, že to na policejním ústředí bude samý počestný, bezúhonný občan, no ne? Napadlo mě, jestli ho sem někdo nezakopnul nebo tak, ale nikde po něm není ani památka.“

„Kdyby to vaše čuně někdo nakopnul, tak už by se tady nejspíš belhal se zlomeným palcem. A šéfinspektorovi kriminálky by něco štípнул jenom naprostý blbec – i když v tomhle směru by se tady asi pár kandidátů našlo. Poptám se vám.“

Tom si vytáhl židli, posadil se a naznačil Becky, ať udělá totéž. „Jak bylo, Becky? Stalo se něco zajímavého, co jsem byl pryč?“

„Suma sumárum samé tuctové záležitosti,“ odvětila Becky a popadla židli. „Až na jedno mimořádně brutální znásilnění – mysleli jsme, že oběť pachatele neznala, ale nakonec jo.“

„A kdo to teda byl?“

„Její kluk, hajzl jeden. Měl masku a všechno a počkal si na ni, když se vracela z práce. Málem z ní vymlátíl duši, surově ji znásilnil a pak ji tam nechal ležet.“

„A čím se prozradil?“

„To ona ho práskla. Když se ve špitále probrala, nejdřív tvrdila, že netuší, kdo to byl, bylo na ní ale poznat, že něco tají. Ukázalo se, že má strach, že kdyby přítele udala, tak ji zabije. Nakonec podlehla a všechno nám řekla, ale žalovat ho prý nechce, protože nejsou důkazy, je to jenom tvrzení proti tvrzení.“

Becky se opřela a založila ruce.

„Jenže my ho dostali. Chytře si na to vzal kondom, použitý ho pak ale hloupě vyhodil do koše v ulici o padesát metrů dál. Tvrdil, že si to ta jeho zasloužila, protože v hospodě, kde pracuje, flirtovala s jinými chlapy.“

Becky zhnuseně ohrnula ret a Tomovi okamžitě vytanul na mysli výraz chladného odhodlání, s nímž dotyčného bezpochyby vyslýčala. Přes veškerou vlastní zranitelnost disponovala jeho inspektorka zvláštní schopností vytáhnout z lidí pravdu.

„No a jak bylo na dovolené?“ vyzvíдалa Becky.

„Dobře, díky. Strávili jsme s Leo pár dní ve Florencii a pak jsme jeli na mou chatu v Cheshiru. Musel jsem tam roztřídit nějaká lejstra po bratrovi a Leo se musela učit na zkoušku, takže jsme prožili takový ten pohodový týden, co uteče jako voda.“

Celkově vzato si Tom podrobnosti z osobního života nechával pro sebe a teprve nedávno se před kolegy začal tu a tam zmiňovat o Leo. Docela ho pobavilo zjištění, že pár z nich nepochopilo, že Leo znamená zkráceně Leonora, a tak se občas setkal se zaraženým výrazem, pak jim ale Becky všechno vysvětlila.

O chatě v Cheshiru, kterou Tom koupil po odchodu od Metropolitní policie, věděla pouze hrstka lidí. Zřídka kdy také mluvil o bratru Jackovi, ačkoliv si byl jistý, že Becky ví o tragické nehodě, která před několika lety ukončila jeho nedlouhý život, stejně jako o tom, že Jack Tomovi zanechal velké jmění z prodeje své firmy podnikající v oboru internetové bezpečnosti. Becky však toto téma nikdy neotevřela, ledaže ho nanese sám Tom.

Další debaty o dovolené přerušil Tomův telefon.

„Tom Douglas,“ ohlásil se a z úst své šéfové, superintendantky Philippy Stanleyové, si vyslechl informace, které nesnášel ze všeho nejvíc. Dobrá nálada ho v tu ránu opustila.

Zavěsil a řekl: „Vemte si kabát, Becky. Našlo se tělo a bohužel je to mladá holka, zřejmě sotva v pubertě.“

Projednou se Tom zřekl vůdčí role a souhlasil, že na místo činu bude řídit Becky, jenže už po pár minutách cesty toho rozhodnutí litoval. To, že Becky řídila jednou rukou a očividně nebrala moc ohledy na ostatní motoristy, bylo mezi nimi jablkem sváru už od chvíle, kdy se poznali, a nic se od té doby nezměnilo. Snažil se ji přimět, aby docházela na řidičský kurz pro pokročilé, ale ona nechápala, proč by ho měla navštěvovat. Jak se sama vyjádřila, nikdy neměla nehodu a Tom se mohl jenom domýšlet, že je to výhradně kvůli tomu, že ji všichni včas zahlédli a jednoduše se jí klidili z cesty.

Když za skřípotu gum zastavili na dlouhé rovné silnici za několika dalšími policejními vozy, byl rád, že už může vystoupit.

Silnici lemovaly vzrostlé stromy, které po pravé straně zakrývaly výhled na několik samostatně stojících nemovitostí. Po levé se tyčila mohutná zeď, a dělila tak chodník od hustě zalesněného prostranství. Zhruba o padesát metrů dál hlídal uniformovaný policista u starodávných padacích vrátek, jimiž se procházelo na úzkou pěšinu vedoucí do lesa. Místo už bylo zabezpečené tenkou policejní páskou.

Beze slova si oblékli ochranný oděv a poté zamířili k pěšině.

Po krátké rozmluvě s policistou, kterému sdělili svou totožnost, se Tom s Becky vydali jeden za druhým po blátivé cestě, kde jim nohy vázly v přerostlém hloží, až došli ke klenutému tunelu. Toma napadlo, že nahoře patrně vede stará, už nepoužívaná železniční trať, a když do temného a ponurého prostoru vstoupili, všiml si, jak Becky nakrčila nos. Podle pachu a smetí povalujícího se na zemi se zdálo, že se tunel pravidelně využívá k pokoutním činnostem. Opatrně našlapovali mezi rozbitými láhvemi a plechovkami od piva, postupovali středem pěšiny, aby se alespoň částečně vyhnuli odpudivým odpadkům, jimiž bylo prostranství podél stěn zaneřáděné. Tom se rozhlížel. Pokud tu holku zavraždili, proč ji zabili ve volné přírodě, a ne tady, kde by byla menší pravděpodobnost, že dotyčného někdo uvidí? Celé to tam připomínalo místo činu – a ne-li tohoto činu, pak tenhle tunel dozajista zažil nepravostí ažaž.

Za tunelem už čekal další policista, který je navedl správným směrem, načež před sebou zahlédli dva bílé stany vztyčené po obou stranách velkého dubu tak těsně u sebe, že zakrývaly tlustý kmen. Hned u pásky vyznačující perimetr místa činu zahlédl Tom rozložitou postavu Jumokeho Osoby, kterého sám znal spíš jako Jumba. Potěšilo ho, že byl této dívce – ať už z jakéhokoliv důvodu – přidělen ten nejlepší forenzní technik, jakého kdy poznal. Nakažlivý úsměv od ucha k uchu však tentokrát v Jumbově tváři chyběl. Tom mu kývl na pozdrav.

„Tak co se už ví, Jumbo?“

„Mladá holka – tipoval bych jí tak dvanáct, možná ale byla o něco starší. Naštěstí se zrovna nedaleko nacházel patolog z ministerstva vnitra, takže jsme nemuseli čekat. Je teď u ní, řekne vám víc. Mimochodem se jmenuje James Adams a zaplátánbůh je to machr. Než jsme postavili stany, všiml jsem si, že tady ta holka leží přinejmenším několik dní – takže to není zrovna pěkná podívaná.“ S pochopením na Toma pohlédl. „Mrknete se tam?“

Tom přikývl, nadvzedl policejní pásku, podlehl ji a otočil se k Becky.

„Myslím, že oba u toho být nemusíme, Becky. Promluvte si s Jumbem. Zatím vám poví, co všechno se doposavad zjistilo.“ Na Becky bylo vidět, jak se jí ulevilo. Nebožtíků už viděla dost, u dětí to ale bylo vždycky jiné – zvláště u těch, které byly mrtvé delší dobu.

Když Tom do stanu vešel, pohledem sklouzl na tělo před sebou. Z místa, kde stál, bylo vidět, že už je v pokročilém stadiu rozkladu. Protože byl počátek března a na dané roční období poměrně chladno, znamenalo to, že už se zde dívka nachází delší dobu – ležela opřená o dub, částečně zakrytá zetlelým spadaným listím, na sobě nic než tenkou bílou noční košilkou. Na nohou měla zašlé šedavé kecky, kolem podrážek rozpraskané. Opodál se válelo cosi jako zmuchlaná modrá větrovka a výstřih košilky měla rozervaný.

Tom se rozhlížel kolem sebe, ale nic dalšího nespatriil. Jumbův tým a James Adams měli za úkol shromáždit důkazy, Tom pak měl rozhodnout, co se dívce přihodilo. Krátce si s patologem promluvil a nechal ho pracovat.

Když Tom opět vyšel ze stanu, zhluboka se nadechl chladného čistého vzduchu, na okamžik zavřel oči a myslel na dívčinu rodinu. Pokud byla nahlášena jako nezvěstná, zanedlouho ji identifikují.

Vrátil se po přístupové cestičce a jako vždy si přitom dával pozor, aby nevybočil z nášlapných desek, a nezpůsobil tak kontaminaci místa činu. Z Beckyina pohledu vytušil, že s ním chce mluvit. Možná už se kolegům v ústředí podařilo zjistit, jak se oběť jmenuje.

„Co jste zjistila, Becky?“ zeptal se.

„Nic. Ani ň. Zrovna mi volali, že za poslední dva týdny prý není hlášena žádná nezvěstná mezi deseti a čtrnácti roky. Zatím nejsme o nic chytřejší. Budeme muset znova probrat nezletilé, co se pohřešují už déle a odpovídají profilu, a rozšířit pátrání i o další složky.“

„Moc dlouho zas pohřešovaná nebude, podle mě totiž nežila na ulici,“ kroutil Tom hlavou. „Proboha, vždyť má na sobě bílou noční košili. Kolik dětí z ulice chodí spát v noční košili? Co vy na to, Jumbo?“

Jumbo stál mlčky opodál a rozmluvě naslouchal.

„Žádné osobní věci se nenašly, ale dokud tělo nepřemístíme, nemůžeme prohledat místo bezprostředně kolem ní. V kapsách větrovky žádný průkaz neměla. Ale souhlasím s Tomem. Dítě ulice to není.“

„A ta větrovka ležela na zemi kousek od těla?“ zeptal se Tom.

„Přesně tam, kde jste ji viděl,“ přitakal Jumbo. „Všechno je to samozřejmě vyfoceně, ale když jsem prohledal kapsy, položil jsem ji zpátky, abyste ji viděli na původním místě.“

Becky zapípala vysílačka, a tak poodešla na stranu, aby Toma s Jumbem nerušila, vytáhla z kapsy notes a hovor přijala.

„Pokud odešla z domova někdy minulý týden, evidentně se nám to nikdo neobtěžoval oznámit. Je mi až zle, když pomyslím na všechny děti, co utekly, a jejich zmizení nikdo neohlásil,“ podotkl Tom. „Rodiče nebo pečovatelé zřejmě počítají, že se po několika nocích strávených na ulici sama vrátí.“

„Jo, a většina těchhle dětí vůbec netuší, kolik predátorů všude kolem číhá a jenom čeká na příležitost, kterou jim jejich osamění nabídne.“

Pak se oba muži odmlčeli, protože zaslechli, jak Becky zvýšila hlas. Otočila se a zamířila k nim.

„Už známe její etnickou příslušnost? Prý zkusili projít všechny holky a našlo se pár pohřešovaných, které by mohly popisu odpovídat. Ted' jde o tu etnickou příslušnost.“

Tom se podíval na Jumba.

„Podle Jamese se určitě jednalo o bělošku – i když tak docela nechápu, jak to může poznat. Sedělo by to na některou?“

Becky znovu promluvila do vysílačky a všichni tři si vyslechli odpověď.

„Probírali jsme se starými případy dětí, které se pohřešují měsíce nebo i roky. A zjistili jsme tři možná jména: Amy Davidsonová, Hailey Wilsonová a Natasha Josephová.“

Když se Tom s Becky vrátil na ústředí, dobrá nálada, kterou po dovolené měl, byla už tatam. Pohled na pytel s tělem, vynášený ze stanu, na něj dolehl víc, než čekal. Násilí na dětech pro něj bylo bolestné vždy, ovšem obraz dívky v bílé noční košili opřené o strom, s hubenýma nohama nataženýma před sebou, ho obzvlášť znepokojoval. Tom si vzpomněl na dceru Lucy a přemítal, co asi zrovna dělá.

V té chvíli volal patolog James Adams a sdělil mu své prvotní poznatky.

„Šlo o bělošku zhruba kolem dvanácti let. Totožnost neznámá a nevšiml jsem si ani žádných výrazných poznávacích znamení. Přirozeně plavé vlasy, velmi subtilní postava, nikoliv však podvyživená. Na místě jsme jí obalili ruce sáčky, odebrat otisky prstů ale zřejmě bude obtížné. Zkusíme získat alespoň nějaké částečné, jakmile dokončím pitvu. Předběžně odhaduju, že tam ležela zhruba týden, byla ale dost zima – hlavně v noci –, takže to možná budu muset přehodnotit. Příčinu smrti vám v tuhle chvíli sdělit nemůžu, ale dozvíte se ji jako první. Pitvy se, počítám, zúčastníte?“

Tom přitakal, že se dostaví, a jen co zavěsil, otevřela bokem dveře Becky – žonglovala se dvěma kelímky velice vítané kávy a současně se snažila neupustit štůsek spisů, který svírala pod paží.

„Tumáte, šéfe. Myslím, že ji oba potřebujeme,“ prohlásila, položila kelímky na stůl a přitáhla si židli. „Právě zřizujeme operační středisko, přinesla jsem ale nějaké dokumenty o těch třech pohřešovaných holkách.“

Tom sáhl po kávě a usrkl si. Na to, že mu vařící tekutina spálila jazyk, nedbal.

„Fajn, tak se na ně mrkneme, za posledních pár týdnů ale mohla utéct spousta dětí, aniž by to někdo hlásil,“ podotkl, „takže výběr neomezujeme jenom na tyhle tři. Nějak pořád nemůžu přijít na to, co mi nehraje na té noční košili. Jako by tu holčinu vytáhli z postele. Jenže kolik holek jejího věku nosí na spaní bílou košili zapnutou až ke krku? A taky se mi nějak nezdá, že ten výstřih měla roztržený. Knoflíky byly

zapnuté, takže do výstřihu musel někdo strčit ruku a látku poměrně značnou silou rozervat. Schválně, jestli James najde nějaké stopy po hlavního zneužití, celkově z toho ale nějak nemám dobrý pocit.“

Becky přikývla a zadívala se do poznámek.

„James taky říkal, že nenašel zjevné známky podvýživy. Takže buď utekla nedávno a do něčeho se zapletla – jako že ji třeba sbalil některý z těch lotrů, co se zaměřují na nechráněné děti –, anebo se pohřešuje už delší dobu a bůhví, čím si prošla. Jednu z nich ale můžeme vyloučit. Hailey Wilsonová má tmavé vlasy. Zbývá nám tak Amy Davidsonová a Natasha Josephová. Amy Davidsonová byla už jako malá umístěna do náhradní péče. Utíkat začala kolem osmého roku, pokaždé jen na jednu noc, jenže ty úteků byly čím dál častější a v jedenácti, před rokem a půl, se už přestala vracet úplně. Nemáme DNA na porovnání a nevím přesně, jak to v jejich rodině vypadalo – budeme se na to muset kouknout.“

Becky položila jednu ze složek na podlahu u židle a uchopila další. „Natasha Josephová – víte o ní něco? Tehdy už jste tady v Manchesteru působil, ne?“

Tom přikývl. „Vzpomínám si na její případ, ale nedělal jsem na něm.“ Rozhodl se zamlčet skutečnost, že pár dní po zmizení děvčátka dostal z osobních důvodů mimořádnou dovolenou. „Máma se jí zabila při autonehodě a Natasha měla sedět vzadu ve voze, jenže neseďla. Nikdy se po ní nenašla ani stopa a stejně tak se nenašlo přesvědčivé vysvětlení té havárie.“

„Na ten případ si vzpomíná i Jumbo,“ dodala Becky. „Když se ukázalo, že jde o víc než jen o nehodu, povolali ho na místo, prý tam ale nebylo nic zajímavého k hlášení. Nikde žádná známka, že by se při tom neštěstí zranilo dítě – vlastně se nenašla žádná známka, že by v tom autě vůbec byla. Zajistili sice nějaké stopy DNA, prý k nim ale musíme přistupovat obezřetně. Pocházejí z hřebenu a snadno mohlo dojít k jejich kontaminaci cizími vlasy – i když se otec dušoval, že se s ním nikdo jiný nečesal.“

„Tak co kdybyste toho otce navštívila a celou situaci mu nastínila, Becky? Přineste pro srovnání vzorek DNA, ale dejte mu jasně na srozuměnou, že jenom chceme Natashu vyloučit. Totéž u Amy Davidsonové. V jejím případě budeme muset uvědomit sociálku i vychovatele, ale zkuste schválně najít někoho z jejich rodičů a odebrat vzorek.

A rodině Hailey Wilsonové bychom měli dát vědět, že víme, že to není ona, aby nezpánikařili, až se ta zpráva objeví. A když už na to přišla řeč, chci to zatím držet pod pokličkou, dokud nebudou informováni všichni zainteresovaní. Ve skutečnosti o téhle holce nic nevíme, proto nemůžeme riskovat a ohrozit vyšetřování přezkoumáváním záplavy hysterických hlášení v případě, že by to celé prosáklo na veřejnost dřív, než budeme nachystaní.“